BOCSKAI ISTVÁN-EMLÉKEST

A JÓZSA JUDIT GALÉRIÁBAN

MEGHÍVÓ

A Józsa Judit Művészeti Alapítvány és a Belvárosi Bocskai István Kör szeretettel várja Önt és kedves Családját, Barátait a „BOCSKAI ISTVÁN-EMLÉKESTRE”.

Időpont: 2026. november 11., szerda 18 óra

Helyszín: Józsa Judit Galéria (1053 Budapest, Városház u. 1.)

Program:

Köszöntő: **Farkas Ferenc**, a Belvárosi Bocskai István Kör referense

Előadó: **Dr. Oborni Teréz**, ELTE Humán Tudományok Kutatóközpontja, Történettudományi Kutatóintézet tudományos főmunkatársa és a Kora újkori osztály vezetője; vetített képes előadása: ***„A Bocskai-felkelést lezáró bécsi és zsitvatoroki béke (1606) jelentősége 420 év távlatában”***

Zárszó: **Farkas Ferenc**, a Belvárosi Bocskai István Kör referense

Az est házigazdája: **Józsa Judit**, kerámiaszobrász, művészettörténész

Belépődíj nincs, szeretettel várunk minden kedves érdeklődőt!

BELVÁROSI BOCSKAI ISTVÁN KÖR

Köszönet a támogatásért:

A JÖVŐ VÁROSA

Bocskai István (Kolozsvár, 1557. január 1. – Kassa, 1606. december 29.) magyar államférfi, Bihar vármegye főispánja, 1605 és 1606 között erdélyi fejedelem, majd Magyarország vezérlő fejedelme. A három részre szakadt Magyarország egyik jelentős hadvezére és az Erdélyi Fejedelemség további jövőjét meghatározó politikai vezető. Az általa vezetett szabadságharc nagy eredménye, hogy biztosította a Magyar Királyság rendi jogainak megtartását. A szabadságharc hűséges hőseit, a hajdúkat közösségi kiváltságokkal látta el, és a hadi kötelezettség mellett letelepítette az ún. hajdúvárosokban. A tizenöt éves háború lezárásában is elévülhetetlen érdemeket szerzett, továbbá jelentős szerepet játszott a reformációban is.

Politikai végrendeletében utódai lelkére kötötte, hogy ragaszkodjanak a „független” Erdélyhez, de amikor magyar uralkodó kerül az ország trónjára, ahhoz híven csatlakozzanak az erdélyiek is:
„Én, Bocskai István, Istennek kegyelmességéből Magyarországnak és Erdélynek fejedelme, székelyeknek ispánja, mint nemzetemnek, hazámnak igaz jóakarója, fordítom elmémet a közönséges állapotnak elrendelésére, és abból is az én tanácsomat, tetszésemet, igazán és jó lelkiesmérettel megírom, szeretettel intvén mind az erdélyieket és magyarországi híveinket az egymás közt való szép egyezségre, atyafiúi szeretetre. Az erdélyieket, hogy Magyarországtól, ha más fejedelemség alatt lesznek is, el ne szakadjanak.

A magyarországiakat, hogy az erdélyieket el ne taszítsák, tartsák ő atyafiainak és ő véreknek, tagjoknak... Valameddig pedig a magyar korona ott fenn, nálunknál erősebb nemzetségnél a németnél lészen, és a magyar királyság is a németeken forog, mindenkor szükséges és hasznos egy magyar fejedelmet Erdélyben fenntartani, mert nékikjavokra, oltalmokra lészen. Ha pedig az Isten adná, hogy a magyar korona Magyarországban magyar kezéhez kelne egy koronás királyság alá, úgy az erdélyieket is intjük: hogy attól nemhogy elszakadnának, vagy abban ellent tartanának, de sőt segéljék tehetségek szerént és egyenlő értelemből azon korona alá, a régi mód szerént, adják magokat.”